

РЕШЕНИЕ

№ 1821

гр. София, 27.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Д СЪСТАВ, в публично заседание на първи март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Силвана Гълъбова

Членове: Георги Ст. Чехларов
Виктория Мингова

при участието на секретаря Илияна Ив. Коцева
като разгледа докладваното от Георги Ст. Чехларов Въззивно гражданско дело № 20231100508352 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 – чл. 273 ГПК.

С решение № 4634/24.03.2023 г., постановено по гр.д. № 20670/2022 г. по описа на СРС, 53 състав, поправено с решение № 6091/19.04.2023 г. и с решение № № 7943/17.05.2023 г., ответникът ЗАД „А.“ АД, ЕИК *****, е осъден да заплати на А. М. С., с ЕГН *****, сумата в размер на 14761, 44 лв., представляваща разходите за ремонт на лек автомобил марка „Мерцедес ЦЛС“, с рег. № *****, за който е сключен договор за застраховка „Каско“ на МПС, обективизиран в полица № 0306X0468420, със срок на действие 20.04.2019 г. до 19.04.2020 г., ведно със законната лихва от 18.04.2022 г. до окончателното ѝ изплащане, както и сумата от 2398,90 лв. лихва за забава за периода от 11.09.2020 г. до 18.04.2022 г., като решението е постановено при участието като трето лице - помагач на страната на ответника И.А.“ ООД.

Срещу решението е постъпила въззивна жалба от третото лице - помагач на страната на ответника И.А.“ ООД, в която се излага, че обжалваното решение е неправилно поради нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Поддържа се, че застрахователното обезщетение не следва да надвишава действителната стойност на вредата към момента на настъпване на събитието. Твърди се, че липсва констатация на вещото лице по допусната САТЕ некачественият ремонт да е причината за възникналите и констатирани щети. Поддържа се, че в о.с.з. вещото лице Й. заявило, че „ако

ми бъде представен механизъм на произшествието, който се е осъществил, аз мога да сравня с уврежданията, за да кажа дали се намират в причинна връзка или не“. Отделно се твърди, че вещото лице заявило, че вредите са отремонтирани качествено, както и че не могат да се датират уврежданията и от какво са получени, съотв. във всеки момент могат да бъдат получени нови увреждания върху автомобила. Въззивникът поддържа, че по делото останало недоказано наличието на причинени вреди на застрахованото имуществено, които да са в пряка причинно - следствена връзка с реално настъпил и покрит, съгласно условията на договора, сключен между страните, застрахователен риск. Отделно твърди, че по процесната претенция вече са изплатени 23929,5лв., а по предходна такава още 1822,01 лв. или общо сумата от 25751,57 лв., поради което и при липса на данни автомобилът да е дозастрахован застрахователната сума е изчерпана. Поддържа се, че застрахователят следва да отговаря до размера на неизчерпаната част от застрахователната сума. Моли се за отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго, с което предявените искове да бъдат отхвърлени.

В срока по чл.263,ал.1 ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от ответника в първоинстанционното производство ЗАД „А.“ АД, в който са изложени доводи за правилност и законосъобразност на постановеното решение. Твърди се, че в т.2 от изготвената САТЕ вещото лице категорично е посочило, че вредите от некачествения ремонт възлизат на 14761,44 лв. Отделно се поддържа, че в заключението, изготвено и прието по ч.г.р.д. № 9688/2021 г. по описа на СРС, ГО, 44 състав, било ясно установено, че ремонтът не е извършен качествено, част от детайлите са подменени с такива, които са втора употреба и са констатирани 23 неизправности; всички увреждания по автомобила могат да са резултат от неспазване на технологичните изисквания за възстановяване в сервизни условия, като тяхната стойност възлиза на 14761,44 лв. Поддържа се, че доколкото застрахователят не е изпълнил точно задължението си за плащане на обезвреда чрез възлагане извършване на ремонт на трето лице, доводите за изчерпана застрахователна сума са неотносими. Моли се потвърждаване на обжалваното решение и присъждане на сторените разноски.

В срока по чл.263,ал.1 ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от ищеца в първоинстанционното производство А. М. С., в който се излагат доводи за неоснователност на подадената въззивна жалба. Поддържа се, че въззивникът в проведеното пред СРС първо о.с.з. не е оспорил исковете и не е релевирал възражения, нито е заявил доказателствени искания, поради което и наведените едва с въззивната жалба възражения и твърдения намира за преклудирани. Въззиваемият – ищец сочи, че настъпването на застрахователно събитие в срока на застрахователно покритие не било оспорено от застрахователя и същият признал щетата, като процесните вреди били настъпили от некачествения ремонт. Навежда, че била допусната поправка на протокола от о.с.з. от 23.11.2022 г., като било записано, че

детайлите са отремонтирани некачествено /а не качествено/. Сочи, че не може да се приеме, че застрахователната сума била изчерпана, доколкото не се касае за отстраняване на нова щета, а за отстраняване на вече съществуващи щети. Моли се потвърждаване на обжалваното решение и присъждане на сторените разноски.

Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид доводите, наведени с въззивната жалба, за наличието на пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на насрещната страна, приема следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав намира, че обжалваното решение е валидно и е допустимо. Не са допуснати нарушения на императивни материални норми, за приложението на които въззивният съд е длъжен да следи служебно. По доводите за неправилност на решението въззивният съд намира следното:

Производството пред първоинстанционния съд е образувано по предявени от А. М. С. срещу ЗАД „А.“ АД искове с правно основание чл.405 КЗ и чл.86,ал.1 ЗЗД за сумата в размер на 14 761, 44, представляваща разходите за ремонт на лек автомобил марка „Мерцедес ЦЛС“, с рег. № *****, за който е сключен договор за застраховка „Каско“ на МПС, обективиран в полица № 0306X0468420, със срок на действие 20.04.2019 г. до 19.04.2020 г., както и сумата от 2398, 90 лв. лихва за забава за периода от 11.09.2020 г. до 18.04.2022 г. Фактическите твърдения на ищеца, изложени в исковата молба са, че на 09.12.2019 г. при управлението на застрахования при ответника по договор за имуществена застраховка лек автомобил марка „Мерцедес ЦЛС“, с рег. № ***** А. С., настъпило ПТП, била образувана щета № 10319030111365 и същият е бил отремонтiran от доверен сервиз на ответника, но ремонтът не бил извършен качествено, за което уведомил застрахователя, който отказал да ги отстрани, поради което и претендира процесната сума като необходима за възстановяване на щетите.

Ответникът в първоинстанционното производство ЗАД „А.“ АД е оспорил исковата молба, като е заявил, че във връзка с процесната претенция е образувал преписка по щета № 10319030111365, по която е изплатено застрахователно обезщетение чрез ремонт в сервиз в общ размер на 23 929,50 лева, извършени с две плащания - на 09.04.2020 г. за сумата от 8 424,08 лева и на 13.08.2020 г. за сумата от 15 505,48 лева, заплатени на автосервиза,

отстранил щетите. Поддържа, че с плащане на посочените суми задължението на застрахователя за репарирание на вредите е изпълнено. Оспорва действителната стойност на автомобила към датата на застрахователното събитие. Прави възражение за липса на застрахователно покритие за сумата на 34 117,09 лева, тъй като по претенцията са изплатени 23 929,50 лева, а по предходна претенция – 1822,01 лева. Оспорва причинно-следствената връзка между вредите и извършения ремонт, като сочи, че автомобилът е приет без възражение на 16.06.2020 г. В условията на евентуалност твърди, че е налице тотална щета, поради което размерът на застрахователно обезщетение следва да се определи съобразно действителна стойност на МПС, намалена със запазените части, както и със вече изплатените обезщетения в размер на 25 751,57 лева.

Въззивникът и третото лице – помагач И.А.“ ООД в рамките на първоинстанционното производство не е взело становище по подадената искова молба, не е заявило възражения или фактически твърдения.

Пред първоинстанционния съд не са били спорни обстоятелствата, че на 17.04.2019 г. между А. М. С. като собственик на лек автомобил марка „Мерцедес ЦЛС 350“ с рег. № *****, и застрахователно дружество „ЗАД А.“ АД, ЕИК: *****, е сключен договор за застраховка „Каско“ на МПС, полица № 0306X0468420, със срок на действие 20.04.2019 г. до 19.04.2020 г., като на 09.12.2019 г. е настъпило застрахователно събитие: при управление на горепосочения автомобил по ул. „Бяла черква“ и „Петко Каравелов“, водачът на застрахования л.а. в лентата за насрещно движение и реализирала ПТП с лек автомобил „Пежо 307“, „Киа Спортидж“ и „Хонда Джаз“. Били причинени материални щети, като застрахователят е бил редовно уведомено и е образувал щета №10319030111365. Тези обстоятелства не са били спорни между страните пред първоинстанционния съд, поради което и не следва да се разглеждат заявените за първи път с въззивната жалба оспорвания от въззивника относно наличието на застрахователно правоотношение, настъпване на застрахователно събитие, което представлява покрит застрахователен риск и причинно – следствена връзка между събитието и констатираните увреждания. Както с процесуалното, така и с извънпроцесуалното си поведение застрахователят е признал претенцията на ищеца, като е извършил оглед, изготвил е подробен опис на щетите по претенцията, като е възложил на свой доверен сервиз /И.А.“ ООД/ отремонтване на процесния автомобил. В този случай вредата е определена за възстановяване от застрахователя в натура, което на основание чл. 406 КЗ представлява сурогат на изплащането в пари на застрахователно обезщетение.

По изложените съображения и спорно за установяване в рамките на настоящото производство е обстоятелството дали застрахователят е изпълнил задължението си да възстанови застрахованото имущество. От представените пред първоинстанционния съд доказателства е видно, че с възлагателно писмо от 08.01.2020 г. ЗАД „А.“ АД е възложил на И.А.“ ООД

извършването на ремонт на увредения автомобил въз основа на опис – калкулация от 16.12.2019 г. За извършения ремонт И.А.“ ООД е издал два броя фактури – №23459/04.03.2020 г. на стойност 8424,08 лв. с ДДС и № 24041/17.07.2020 г. на стойност 15505,48 лв. с ДДС, като с две платежни нареждания застрахователят е заплатил сумите по фактурите в размер от общо 23929,56 лв., а с приемо-предавателен протокол от 23.06.2020 г. колата е върната на собственика А. М. С.. На 17.08.2020 г. А. М. С. е депозирала възражение до ЗАД „А.“ АД с твърдения, че ремонтът на колата е извършен некачествено. На 24.08.2020 г. е извършен контролен оглед в присъствие на застрахования, на представител на застрахователя и на сервиза, извършил ремонта, при който са констатирани 23 вида технически неизправности по колата. С писмо от 11.09.2020 г. застрахователят е заявил, че приема възражението за възникнал дефект в лаково-бояджийското покритие на предния капак за основателно, но по отношение на останалите претенции излага становище, че МПС е възстановено в рамките на авто – ремонтната дейност.

За установяване твърденията на ищеца, че ремонтът не е извършен качествено, е допуснато изготвянето на САТЕ по по ч.г.р.д. № 9688/2021 г. по описа на СРС, ГО, 44 състав /образувано по реда на чл.207 и сл. ГПК/. Вещото лице след извършен външен оглед на 10.04.2021 г. и повторен оглед на 15.04.2021 г. в сервизни условия е установило 23 вида неизправности по автомобила, които съответстват напълно на тези, установени при контролния оглед на 24.08.2020 г. Вещото лице е установило, че ремонтът на автомобила не е извършен качествено, като част от детайлите са подменени с части втора употреба, за които няма експлоатационни данни, а моментното техническо състояние на автомобила не позволява неговото безопасно използване. Вещото лице е установило и необходимата сума към момента за възстановяването му е изправно състояние – 14761,44 лв., както и че всички констатирани увреждания биха могли да бъдат причинени при неспазване на технологичните изисквания за възстановяване в сервизни условия.

В рамките на първоинстанционното производство е допусната и приета САТЕ, която установява, че действителната стойност на процесния автомобил към датата на настъпване на застрахователното събитие е 33615 лв., а стойността за възстановяване на л.а. на база средни пазарни цени вследствие настъпилото ПТП е 51851,38 лв. към датата на ПТП, поради което и е налице тотална щета на превозното средство.

Действително, както е посочено във въззивната жалба, при извършения разпит в о.с.з. от 23.11.2022 г. на вещото лице Й. същият е заявил, че ако му бъде представен механизъм на произшествието, който се е осъществил, може да сравни с уврежданията, за да каже дали се намират в причинна връзка или не с процесното ПТП. Както вече беше посочено, обстоятелството дали заявените щети пред застрахователя са настъпили вследствие на процесното ПТП изобщо не е бил спорно между страните, поради което и липсата на категоричен отговор от вещото лице е без значение, доколкото на доказване

подлежат само спорните факти от значение за решаване на делото /чл.153 ГПК/. Неоснователен е и довода на въззивника, че в разпита в о.с.з. вещото лице посочило, че вредите са отремонтирани качествено – това отразяване е резултат от допуснатата грешка в протокола, която е поправена с протоколно определение от 01.02.2023 г. по реда на чл.153 ГПК и е коригирано изказването на вещото лице както следва: „детайлите са отремонтирани некачествено“. Посоченото от вещото лице, че във всеки момент могат да бъдат получени нови увреждания върху автомобила, касае принципно положение и не противоречи на отразеното в експертизата по ч.г.р.д. № 9688/2021 г. по описа на СРС, ГО, 44 състав, че всички увреждания на автомобила биха могли да бъдат причинени при неспазване на технологичните изисквания за възстановяване в сервизни условия. Отделно от изложеното, всички констатирани от вещото лице щети са установени и при извършения контролен оглед на 24.08.2020 г., като представителите на застрахователя и на въззивника не са възразили, че вредите не са резултат на ремонта, а на друго събитие - напр. друго ПТП, умишлено увреждане на л.а. и др., като такива твърдения не са навеждани и в хода на първоинстанционното производство. По изложените съображения и въззивният съд приема, че извършеният от И.А.“ ООД по възлагане на застрахователя ремонт е некачествен, респ. че ЗАД „А.“ АД не е изпълнил задължението си да репарира вредите по щета №10319030111365, които сам е приел и констатирал в изготвения опис. Без значение е обстоятелството, че според вещото лице възстановителната стойност на вредите, причинени от процесното ПТП, е в по-висок размер от самата стойност на увредения л.а., т.е. че са били налице условията за определяне на тотална щета по смисъла на чл.390,ал.2 КЗ – застрахователят е професионалист и щом същият е преценил, че може да възстанови увредения автомобил за сума, по-малка от 70 % от неговата стойност /съобразно офертата на И.А.“ ООД, която е на по-ниска стойност/, тази преценка не подлежи на контрол, нито е основание за освобождаване от вече поетото задължение за възстановяване в натура.

Въззивният съд намира и за неоснователно възражението на въззивника, че застрахователната сума е изчерпана. Предмет на претенцията не е репариране на новонастъпили вреди извън тези, които са вече са признати и приети от застрахователя. В случая се претендира възстановяване на вредите от ПТП от 17.04.2019 г., за които застрахователят не е изпълнил задължението си да възстанови в натура поради некачествено извършения ремонт. Без значение е какви суми е плащал застрахователят за извършения ремонт – този въпрос касае вътрешните отношения между застрахователя и И.А.“ ООД, още повече че в хипотезата на некачествено извършен ремонт самият застраховател ще има право на регресно вземане по отношение на сумата от 14761,44 лв., претендирана в настоящото производство.

По изложените съображения и въззивният приема, че предявеният главен иск с правно основание чл.405 КЗ се явява основателен за пълния предявен размер от 14761,44 лв., доколкото именно това е сумата,

необходима към момента за действително отстраняване на щетите по щета №10319030111365 за настъпилото ПТП от 17.04.2019 г.

По отношение на иска по чл.86,ал.1 ЗЗД, във въззивната жалба липсва изложени конкретни оплаквания, като искът се явява основателен с оглед установения главен дълг и изпадането на застрахователя в забава.

С оглед съвпадението на крайните изводи на двете съдебни инстанции, първоинстанционното решение следва да потвърдено.

По разноските:

За въззивното производство разноски се следват на въззиваемата страна ЗАД „А.“ АД в размер от 100 лв. за юрисконсултско възнаграждение, както и разноски за адвокатско възнаграждение на другия въззиваем А. М. С. в размер 2334 лв.

Така мотивиран, Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 4634/24.03.2023 г., постановено по гр.д. № 20670/2022 г. по описа на СРС, 53 състав, поправено с решение № 6091/19.04.2023 г. и с решение № № 7943/17.05.2023 г.

ОСЪЖДА И.А.“ ООД, ЕИК *****, да заплати на основание чл. 78, ал. 3 ГПК на ЗАД „А.“ АД, ЕИК: *****, разноски за въззивното производство в размер от 100 лв.

ОСЪЖДА И.А.“ ООД, ЕИК *****, да заплати на основание чл. 78, ал. 3 ГПК на А. М. С., с ЕГН: *****, разноски за въззивното производство в размер от 2334 лв.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен касационен съд в едномесечен срок от съобщаването при условията на чл. 280 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____